

Žili, byli jednou v jedné megarychlé restauraci dva hambáči. Někdo si je koupil, nesl domů, ale jak to tak v našem dnešním světě chodí, protože si jich nevážil, pohodil je za jedním domem do prostoru. Jeden hambáč zůstal ještě v teplém papírovém kabátku, ale ten druhý chudera vypadl rovnou na chodník. A jak tak oba na tom chodníku leží a povídají si o svém smutném nevyužitém údělu, koukají, že opodál leží půlka rohlíku. Ta už se předtím taky někomu znelíbila a tak ji odhodil, aby nepotřebnou věc. A tak si tak notovali v tom, že jim je jich líto, že je nikdo nechce, až přišlo ráno druhého dne.

Kolem chodili lidé do práce a nikdo z těch lidí si jich ani nevšiml. Byli smutní. Po čase se zaradovali, když kolem nich prošel pejsek. Takovej zrzavej, hopíkal si světem a vesele si máchal ocáskem, jako když diriguje celý svět. Ale taky si hambáčů a půlky rohlíku ani nevšimnul. Zase posmutněli. Za pejskem šla osoba nějaká. Byla první, která si těch dvou hambáčů doopravdy všimla a když pak uviděla půlku rohlíku, měla očividně radost. Všichni tři odhození začali doufat. Ale ani pejsek, ani osoba si je nevzali.

Ale osoba se k velké radosti všech tří zanedlouho vrátila! A měla s sebou zase pejska. Veeelikýho pejska. Tenhle pejsek nehopíkal, tenhle pejsek se pohyboval jako houpací koník a taky vesele máchal ocáskem. A nejvíc s ním začal máchat v momentě, kdy uviděl hambáče v papírovém kabátku. A hambáč se zaradoval stejně jako ten pejsek! Konečně! Konečně!! Dojde svého naplnění a někdo ho sežere!!!

Jenže ouha! Lidé jsou hrozně proradní tvorové a tak ta osoba, která se jako jediná původně nadchnula, když je na té zemi spatřila, teď vůbec nebyla radostná. Byla celá pekelně soustředěvaná a mluvila k pejskovi: "Tali neee-e, neesmíš!" a pejskovi nedovolila k hambáčovi v kabátku jít. A navíc místo toho dávala pejskovi naopak jíst něco jinýho!! A vždycky nejvíc mu toho dala, když se pejsek od hambáče otočil a poodešel od něj pryč!! Hambáč se úplně rozplakal. Takovou šanci měl a nevyšlo to.

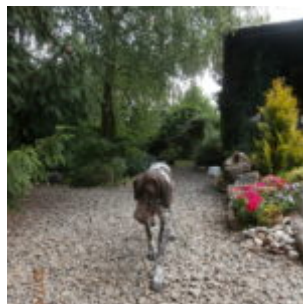
Hambáč bez kabátku tajně doufal a když se pak pejsek pohnul směrem k němu, úplně se tiše tetelil nadějí. Že on to bude, on, koho sežerou! Jenže zase ouha! Pejsek zase nic, nesměl ho sníst a zase, zase naopak dostal něco jinýho k snědku, když si hambáče ani nevšimnul. Taková nespravedlnost!!!! Když pak pejsek odcházel, zůstali za ním na chodníku dva hambáči v depresi. Pejskovi to bylo líto, bylo. Pejsek není necita, rád by ty hambáče i sežral. Jenže - v té kabelce u té osoby..... tam bylo uzený masíčko! A uzený masíčko, to je přece

víc než hambáč! Zvláště, když je ho přešel. (Ale co si budem povídat, ono kdyby pejsek nebyl na vodítku, to by měli u hambáčů radost!! To by se ani nepostačili divit a chramst, měli by to za sebou □).

Nejnadějnější to bylo pro toho třetího opuštěného, pro tu chudinku půlku rohlíku. Ač oproti dvěma načančaným hambáčům taková šedá myška vzadu, měla šance nejvyšší. Ten pejsek, který procházel totiž kolem, ten má závislost právě na rohlících. Je to veliká závislost a pejsek je velikej. A silnej. A rychlej. Takže.... i když je na tom vodítku a ví, že by neměl.... A obvykle se i snaží, tak prostě půlka suchého rohlíku, je půlka suchého rohlíku, no! Ta je dokonce i trochu víc, než to uzený masíčko.... takže velikej a silnej pejsek vám udál hoplá a chramst!! Půlku rohlíku zalila blaženost! Ona to byla, ona! Prachobyčejná půlka rohlíku, která jako první byla sežrána.

Jenže zase ouha. A pýcha přechází pád. Takže najednou se v hrdle velikého a rychlého pejska objevila lidská ruka a..... jojo, ani půlka rohlíku neměla nakonec to štěstí, aby ji někdo ten den sežral. Byla potupně ze chřtánu psiho vyrvána a nekonala se žádná rohlíková nirvána. Půlka letěla potupně zpátky na chodník. A pejsek už nechtěl. Nevděčník jeden!! Mohl si půlkou břicho zasytit! A místo toho teď od ní otáčel hlavu, chodil okolo a nevíšal si jí!! Taková nespravedlnost.

A tak si oba hambáči a půlka rohlíku museli ještě chvíli počkat, než se jejich osud skutečně naplnil. Ale vzhledem k tomu, kolik v našem okolí žije tvorů, kterým mohou (i když by leckdy spíše neměli) posloužit, tak už druhého dne nebylo po hambáčích skorem ani památky a..... půlka rohlíku to nakonec vyhrála. Tu někdo sežral jako první!!

O dvou hambáčích a půlce rohlíku

